

[Jørgen Jørgensen.]

relse her i Rigsdagen. Statsministeren har selv sagt, at der er sluttet en Overenskomst, og det er den, der gælder. Men den gælder ogsaa for Statsministeren! Gentagne Gange har Statsministeren ved højtidelige Erklæringer, afgivet her i Tinget, udtalt, at han og Regeringen af al sin Evne vil arbejde for at føre den gennem Noten angivne Politik igennem, og Statsministeren ved særdeles vel, at havde han under de Forhandlinger, der blev ført, før han afgav Erklæringen i Folketinget, givet Udtryk for, at han beholdt sig Ret til fremdeles at tale, som han hidtil havde gjort, og at fortolke Oktobernoten, som han siden har gjort ved Møder ude i Landet, saa var der ikke blevet vedtaget nogen Dagsorden, der havde gjort det muligt for Statsministeren at fortsætte som Regeringschef. Erklæringen fra Statsministeren var jo netop blevet nødvendig, fordi der var rejst Indvendinger mod den Dobbeltstilling, Statsministeren indtog.

Og hvad vil Statsministeren saa i øvrigt opnaa ved at rejse videregaaende Krav, end Oktobernoten indeholder? Spørgsmaalet om Afstemningsret for Sydslesvig ad Aare er ikke aktuelt. England har ikke svaret paa 19. Oktober-Noten. Egentlige Drøftelser om en Fredsordning for Tyskland er endnu ikke indledet. Der er intet sagligt, der kan begrunde, at Statsministeren rejser Spørgsmaalet netop nu. Spørgsmaalet om en Afstemningsret er rejst af Sydslesvigerne selv. Det var jo et Hovedpunkt under de Forhandlinger, der blev ført mellem Partierne i Januar 1947. Der blev dengang fremsat Ønske om, at Sydslesvigernes Krav skulde støttes af Danmark og overbringes ved Medvirken fra dansk Side. Et stort Flertal paa Rigsdagen var imod, og Resultatet blev, at Sydslesvigerne selv overbragte deres Henvendelse. Men ogsaa denne Fremgangsmaade har Statsministeren godkendt. Han kunde dengang have sagt nej, men det gjorde han ikke. Han og hans Regering accepterede Ordningen.

Naar Statsministeren nu siger, at Sydslesvigerne er ikke i Stand til at gøre Brug af deres naturlige Selvbestemmelsesret, som Oktobernoten henviser til, medmindre den danske Stat støtter Kravet, som er rejst dernedefra, saa er dette Statsministerens Standpunkt helt i Strid med, hvad Udenrigsministeren har sagt herom. Den 28. Februar udtalte den højtærede Udenrigsminister her i Tinget over for det ærede Medlem Hr. Stærmosé:

„Det ærede Medlem Hr. Stærmosé har spurgt mig et Par Gange, om jeg tror,

at Sydslesvigerne kan rejse Krav om Selvbestemmelsesret, uden at Danmark gør Kravet til sit. Dertil kan jeg ganske jævnt svare, at det tror jeg. Det er der ogsaa andre Mennesker, der tror. Ellers kunde jeg jo ikke have henvist dem til at gøre det i Redegørelsen til Stormagterne. For øvrigt har Sydslesvigerne jo allerede selv rejst det i deres Henvendelse.“

Det var Udenrigsministerens Udtalelse om dette Spørgsmaal. Der er jo ingen, der har noget at indvende imod, at Sydslesvigerne selv henvender sig til Stormagterne og anmoder om ved Fredsordningen at faa indsat en Bestemmelse om Afstemning om et Aaremaal. Det er paa Sydslesvigernes eget Ansvar, og det skal vi ikke blande os i. Men Sagen faar en helt anden Karakter, saafremt den danske Stat gør Kravet til sit. Saa er det fra dansk Side en direkte Indblanding i Tysklands indre Forhold, og Danmark paadrager herved kommende Slægter Forpligtelser af uoverskuelig Rækkevidde. Men hele dette Spørgsmaal blev indgaaende drøftet under Forhandlingerne sidste Vinter, og man samlede om det Standpunkt, at Danmark ikke skal gøre Kravet om en Afstemningsret ad Aare til sit. Dette Standpunkt er ikke alene et Flertals Standpunkt her i Salen; det er accepteret af Regeringen, ogsaa af Statsministeren. Jeg siger igen, Statsministeren kunde have sagt nej til den Stilling, Partierne tog dengang, men det gjorde han ikke; han tiltraadte den.

Jeg anser den Politik, som Statsministeren fører, for yderst farlig. Den bæres oppe og føres frem af alle de Kredse her i Landet, der har Ejderpolitikken som Maal. Ja, jeg maa føje en Ting til endnu. Det er maaske ikke helt uden Forbindelse med denne usikre Stilling, som er opstaaet under Forhandlingerne ved Statsministerens særlige Sydslesvigpolitik, at der indtil nu kun er opnaaet saa forholdsvis smaa Resultater for Sydslesvig set fra et dansk Synspunkt. En fast og enig Holdning fra den danske Regerings Side vilde utvivlsomt have haft helt andre Muligheder for at blive respekteret. Hvad har Statsministeren foretaget sig for at opfylde Oktobernotens Krav, for at hjælpe Sydslesvig i det Spørgsmaal, som mere end noget andet er afgørende for Danmarkens Fremtid, nemlig at de mange fremmede Flygtninge fjernes fra Landsdelen? Bliver der ikke gjort noget alvorligt herfor nu, har det kun ringe Interesse, hvad der skal ske om 25 Aar; saa er Mulighederne for Danmarken sikkert forspildt. Eller hvad har Statsministeren gjort med Hensyn til de øjeblikkelige Forhold for Skolearbejdet